

Kaunas ir Kauno rajonas –
Europos kultūros
sostinė 2022
Projektas
Šiuolaikinės seniūnijos

Ringaudai

Kaunas 2022
Europos kultūros sostinė

Rin- gau- dų

almanachas
2021

Ižanga

2021-aisiais – antrais COVID-19 pandemijos metais, kai užsidarė miestai ir valstybių sienos, ėmėme dažniau dairytis aplinkui – ką įdomaus, gražaus, gero ir vertingo turime čia, savo kieme, kaimynystėje?

Ne išimtis ir Kaunas 2022 Šiuolaikinė Ringaudų Seniūnija, nutarusi ieškoti kūrybos impulsų bei kūrybiškumo mokytojų savo apylinkėse. Ringauduose gyvenantys, dirbantys, kuriantys menininkai – fotografai, rašytojai, poetai, dailininkai, kompozitoriai, grafikai – ėmėsi svarbios užduoties: edukuoti ir lavinti savo kaimynus bei užsiimti bendra kūrybine veikla. Pavasarį vykusią nuotolinių kūrybinių pamokų ir dirbtuvių metu, taip pat vasarą vykusią gyvų užsiėmimų metu Ringaudų seniūnijos gyventojai pasinėrė į Ringaudų almanacho kūrybos darbus: drauge rašė, piešė, karpė, klijavo, fotografavo, o visi per intensyvių pusmetį gimę kūriniai sugulė į pirmąjį ringaudiškių kūrybos albumą.

Viliamės, jog Ringaudų almanachas bus malonus akiai skaitinys, džiugiai vartomas ir skaitomas vėstančiais vakarais prie garuojančio arbatos puodelio.

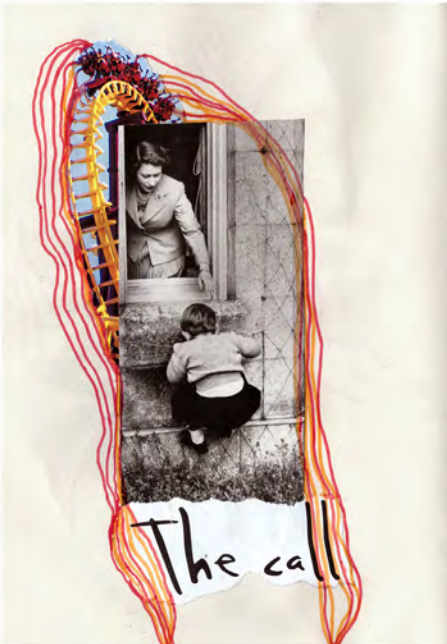
Liucija Dervinytė

Menininkė, tekstilininkė, kultūrinių veiklų organizatorė, savo kūryboje jungianti tapybą, siuvinėjimą ir koliažus bei gaminanti rankų darbo užrašų knygutes.

Susitikimų su menininke metu, pasitelkę koliažo techniką, visi norintieji turėjo galimybę sukurti savojo leidinio puslapius bei juos reprezentuojančius viršelius, o tuomet viską surišti į individualius mini almanachus - zinus. Leidinių puslapių ir viršelio kūrimui dirbtuvių dalyviai kombinavo koliažą su piešinio elementais, naudodami savo ir kitų bendruomenės narių visų Ringaudų almanacho dirbtuvių metu sukurtą turinį - nuotraukas, tekstus - taip pat iškarpas iš senų žurnalų.

Saugosime tavo grožį
ir gyvybę, nes tu
mums reikalingas.

Nes be tavęs
javanaris
neateis.

Industriame apykarde
papuoštas geriausias
miesto draugas

Ēģlī Nenslovaiti.

Abaljdama i Moravus
i remintā vaurdije medī
(Rūganda)

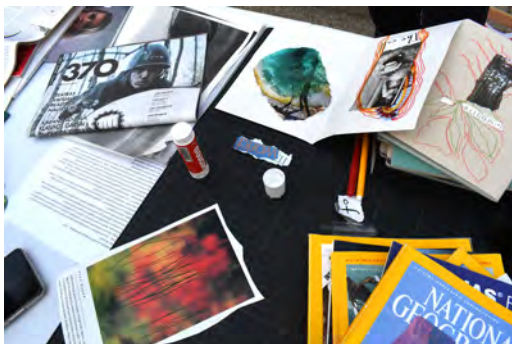
Paulko meotvaug-

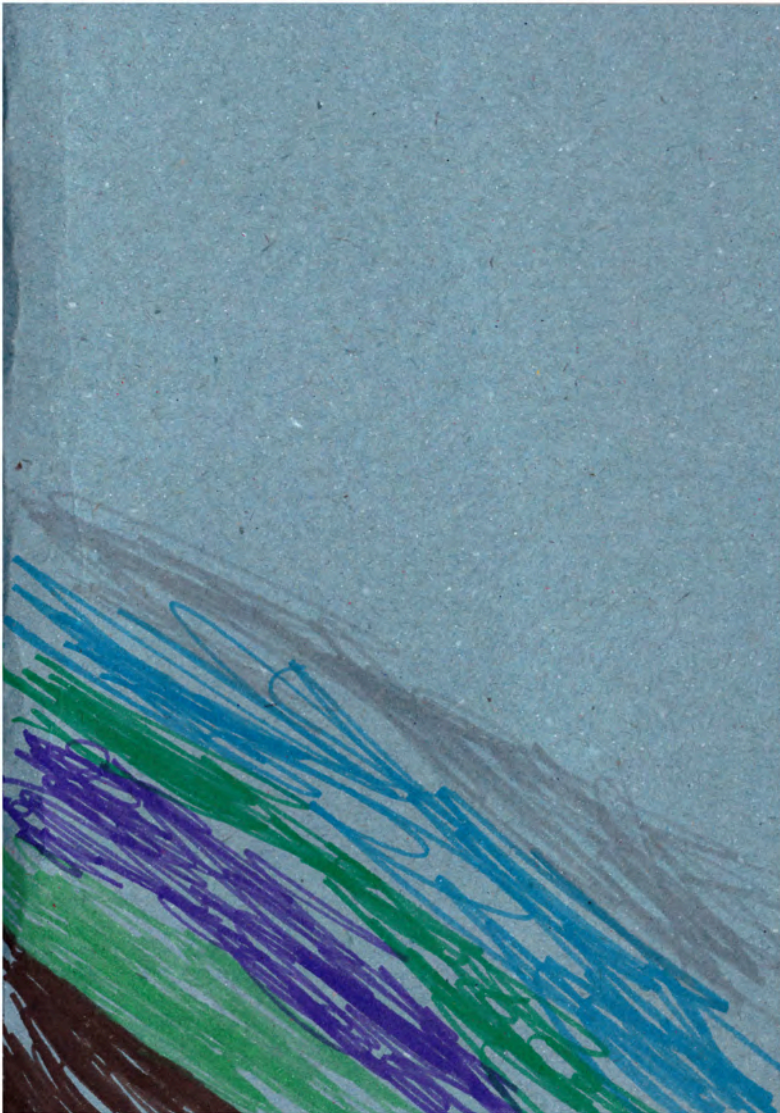

duktelk,
išraduosime.
Pakentē. Dar trū-
puti. dar kelias dienas, dar kelis
mēnesius.

Midi avunelisi

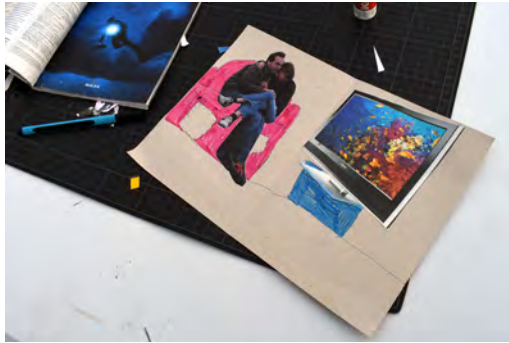

WOW

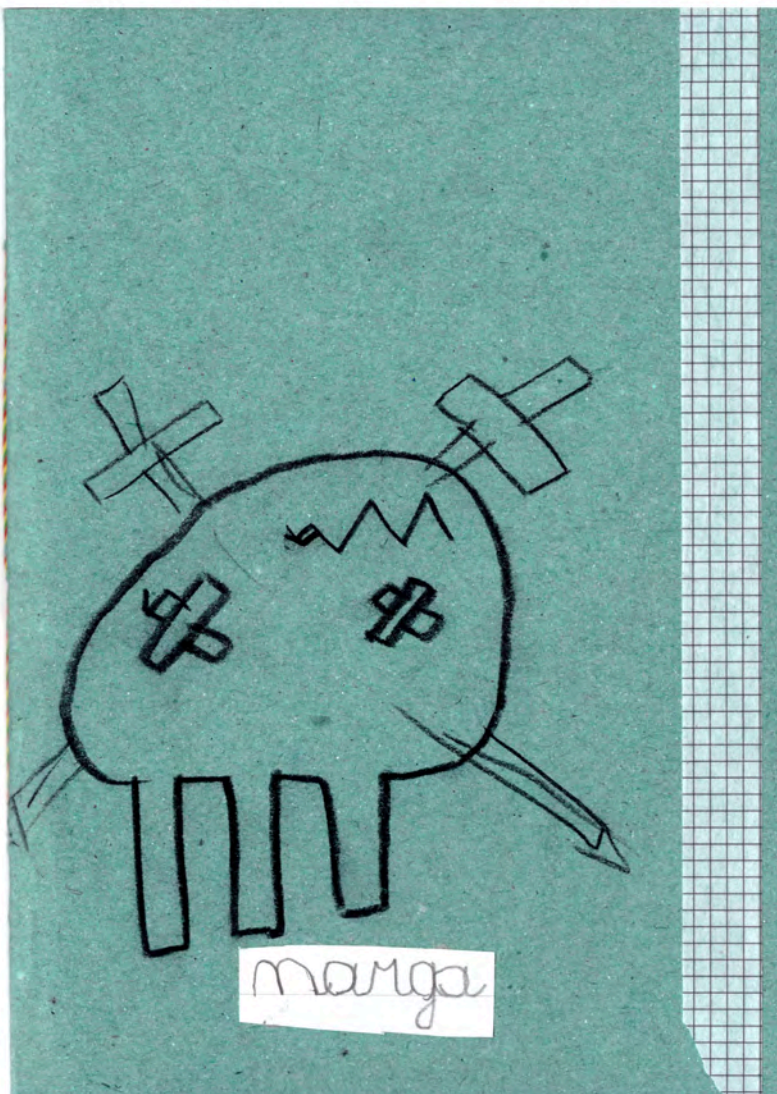

Mustaku!!!

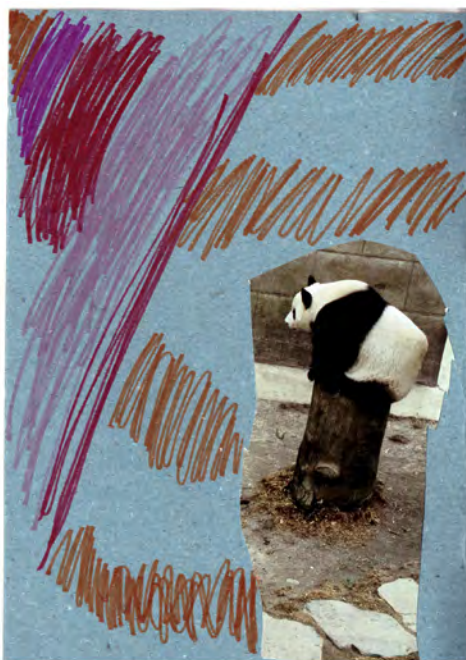

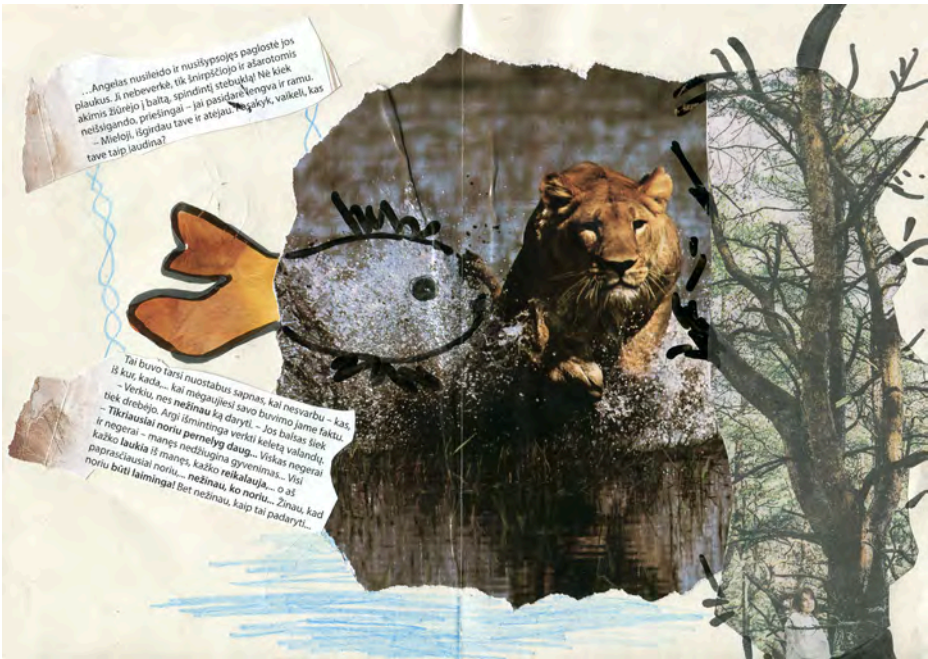

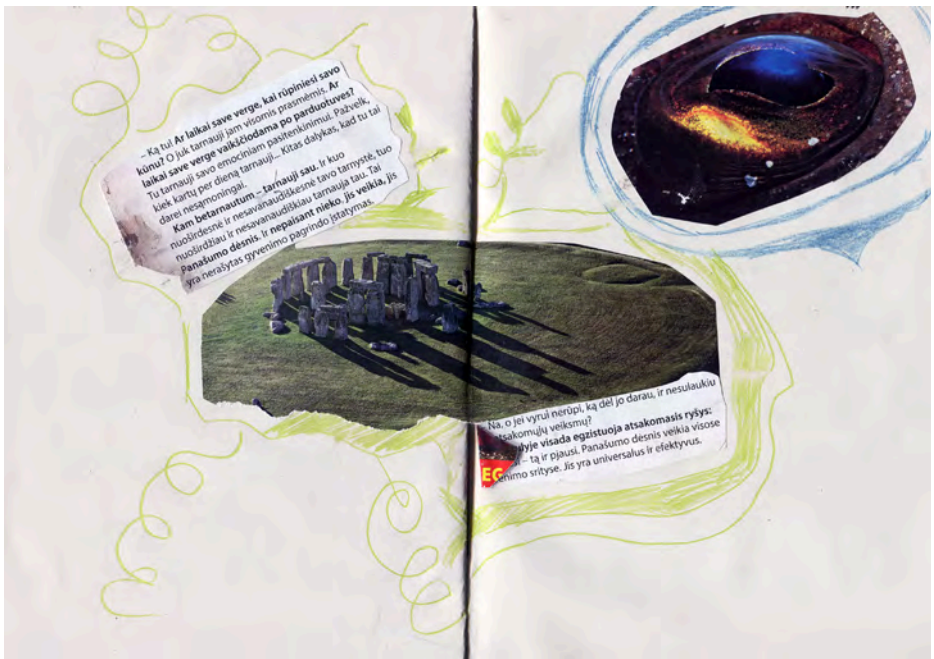

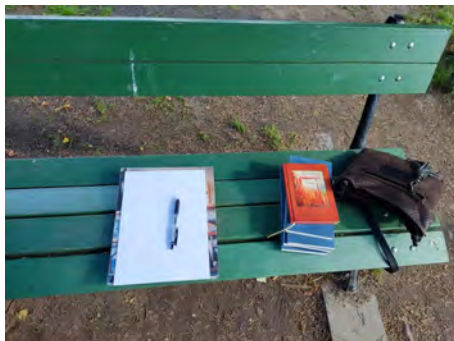

Neringa Daniulaitienė

Ringaudų gyventoja, poetė, skaitovė, gidė, literatūrinių renginių vedėja, įvairių kūrybinių dirbtuvių koordinatorė.

Pastaraisiais metais – ir VDU literatūros kūrybos magistratūros studijų studentė, tobulinanti rašymo gebėjimus ir į kūrybinio rašymo užsiėmimus pradėjusi telkti bendraminčius, kurių kūrybos įrankis – rašiklis, o priemonė – žodis.

Ringaudų almanacho kūrybos procese Neringa pakvietė Ringaudų seniūnijos bendruomenę į kūrybinio rašymo dirbtuves. Pirmasis dirbtuvių ciklas balandžio mėnesį buvo skirtas susipažinti, kas yra kūrybinis rašymas, kuo jis skiriasi ir kuo panašus į terapinį, kaip galima lengvai, tiesiog žaidžiant, pažadinti kiekviename iš mūsų kūrėjo gyslelę. Šių dirbtuvių ciklo pabaigoje dalyviai įgijo įrankius, kuriuos galės naudoti kasdien auginti ir puoselėti dėmesį žodžiui, žaisti žodžiais, jų junginiais, kurti mažas istorijas. Antroji dirbtuvių ciklo dalis buvo skirta išitraukusiems į almanacho kūrimą, kvietė ieškoti įkvėpimo vaizduose, garsuose, bandyti ją papildyti žodžiais ne iliustruojant, bet praplečiant mintį, sujungiant atskiras vaizdų ar garsų grandis į vieną visumą.

Tekstas, atliepiantis į Rūtos Grumadaitės
nuotrauką

Daug istorijų girdėjau apie šią vietą, tačiau niekada joje nebuvo. Vieni sako, kad ten buvo daug juoko, džiaugsmo ir laimingų akimirku bei žmonių. Tačiau aš, stovėdama čia viena ir žiūrėdama į šią vietą, matau tik liūdesį, tuštumą ir prarastą laiką. Viskas niūru, aplinką apgobia vienišumo jausmas ir liūdesys. Man ši vieta nei kiek neprimena apie tai, kad čia būta linksmybių. Užėjusi vidun jaučiu smelkiančią drėgmę, kuri tik dar labiau sustiprina ir mano kūnui patvirtina nejaukumo jausmą. Liūdesys ir kažkoks nenupasakojamas baimės, panikos ir nerimo jausmas apima mano kūną vis giliau ir giliau. Nebegaliu - pasileidžiu tekina bėgti žemyn, o galvoje - vis mintis, kad čia džiaugsmo nebūta.

Pirmas vakarėjančios saulės spindulys, šiltas vėjas ir grynas oras - pagaliau aš saugi. Jei džiaugsmo čia ir buvo, jis tikrai seniai išnyko, o gal galima pasakyti, kad jį išsinešė čia buvę žmonės.

Judita Valentukonytė

Apleisti namai jį visada traukė. Traukė ir kartu gąsdino.
Du viename, kaip tirpi kava.

Gąsdino ne todėl, kad gali įgriūti jų stogas, ne. Gąsdino tuo, kad iš jų gali parsivesti vaiduoklį – taip jam jau ne kartą buvo nutikę. Bet šiame name vaiduoklių nėra. Nėra ir jokios namo istorijos – jokių išdaužytų, po kojomis trupančių lango stiklų, iš kurių galėtumei sudėti buvusį gyvenimą; jokių suaižėjusių plytelių, net aliejiniais dažais dažytų sienų, jokių pertvarų ar durų angų. Tik viena didelė tuščia vėjo košiama erdvė viduryje pilko rudeninio lauko. Erdvė, kurią pamažu, lėtai, atkakliai, be jokių skrupulų atsiiminėja gamta: blokų sujungimuose kūpso samanų, pro stogo santvarų plyšius iš lubų, ieškodamos žemės – o, iki jos taip toli – tįsta, raizgosi ant stogo pasisėjusių berželių šaknys, o jau nematomų grybų, amebų, tyliai dirbančių savo darbą godžių bakterijų, įveikiančių net betoną - visos nematomas knibždėlynas.

Jis nusipurto. Pastatas, rodos, kartu su juo. Žvarbu. Taip turbūt jame pačiame atrodo neįgyvendintos svajonės. Tos, kurių kadaise siekė su užsidegimu, aistra, bemiegėmis naktimis ir pakeliui „užlūžo“: baigėsi resursai, išdavė draugas, apsvirtė gyvenimas ar tiesiog ėmė ir suprato, kad svajonę jam kažkas buvo įkalbėjęs. Viską metęs, paliko jas vieną po kitos pakabintas, laukiančias, kad kažkas jas paims ir pabaigs, kažkas jomis džiaugsis. Metė ir pabėgo. Tikėdamas, kad ten, toli, jau tikrai ras savo tikrąją svajonę, ne užgaidą, ne įkalbėjimą, ne įsikalbėjimą.

Šis pastatas priminė jam visas, pakeliui paliktąsias. Ūmai sukilo pyktis – tegul kas nors dabar pat, šią akimirką sulygina šį pastatą su žeme, tegu išsprogdina, ištaško, paverčia dulkėmis! Arba ne – tegu išvedžioja laidus, sudeda langus, duris, aptinkuoja, įveda signalizaciją, aptveria tvora – tegu įkvepia jam gyvybės, įveiklina, kaip dabar madinga sakyti. Arba/arba. Kad nepersekiotų, kad nebudintų kadais paliktų svajonių kartėlio.

Neringa Daniulaitienė

Tekstas, atliepiantis į Andriaus Sarapino
nuotrauką „Baltų vienybės diena ant
Pyplių piliakalnio“

Žvilgsnis nuo kalno - taip norėčiau pradėti. Laužas ir žmonės. Apeiga. Protėvių papročiai. Gentis. Visi stovi ratu tamsoje aplinkui degančių ugnį. Kaip kadais, seniai seniai. Šventas ritualas. Pabandyčiau spėlioti - rasos, lygiadienis..?

Vienybė, šviesa, susitelkimas. O tolumoje žiburėliai, įrėminantys tamsą.

Eglė Venslovaitė

Šilta naktis prie laužo. Dairausi ir negaliu atsigrožėti tais, kurie aplink. Kaip gera žinoti, kad šįvakar esame visi kartu, šalia vienybės laužo. Jie susirinko, jie atėjo čia vedini ne tik smalsumo. Noriu tuo tikėti.

Jie visi dainuoja kartu su manimi ir kartoja maldas dievams. Nedrąsiai, bet tik iš pradžių. Laužas apšviečia jų veidus ir matau šypsenas. Dainuoju garsiau - ir jie dainuoja. Nutylu. Ir jie nutyla. Gera būti kartu šią šiltą naktį.

Eglė Venslovaitė

A. Sarapino nuotr.
„Tabariškių bažnyčia žiemos naktį“

Paskutinis varpas. Bažnyčia be varpinės, tačiau jis skamba! Gal Kupriukas, o gal nepailstantis kunigas, negalintis palikti parapijiečių, nerimsta?

Ir ne veltui – keliu keliauja žiema, šaldydama praeivių pirštus, kol šie pamėlsta kaip pernokusios mėlynės, kol snaigės užlipdo žvaigždes. Tik varpas veda paklydėlius virpančiomis lūpomis namo. Ir apšviesta bažnyčia – tik nematyti, ar tai angelų, ar LED šviesų darbas. Modernumas bažnyčiai žavesio nesuteikia, greičiau atvirksčiai. Todėl mieliau tikiu pirmuoju išpūdžiu – angelų šviesa.

Žvaigždžių danguje daug, vadinasi, nedebezuota žiema. Lengviau ir kelrodę žvaigždę rasti, ar, jei nepaklysti ir pažįsti rajoną kaip savo penkis pirštus (mes su mama visai čia netoliese sugebėjome pasiklysti – net gėda), gali pasigrožėti tuo vienu visiems mums žinomą žvaigždynu. Anksčiau jis turėjo daug įvairių formų - senovėje žmonės išžiūrėdavo jame dvi mergeles ar karietą, tačiau dabar šis žvaigždžių paveikslas – tik kuklus samtukas.

Bet nesigrožiu juo, jaučiu, kad vėl tuoj pasiklysiu, todėl dusdama bėgu šventos šviesos link. Ne melstis – tik galbūt išgerti čiborelių arbatos su vienišu Kupriuku ar atsidavusiu šventiku.

Saulė Daniulaitytė

Tekstas, atliepiantis į Kristinos
Kazlauskaitės nuotrauką

Be tikslo šuo praspūdo pro vartus ir pasileido bėgti. Niekas jo nesivijo, niekas negaudė. Tikriausiai laisvės pojūtis išginė jį iš saugių namų. Juk visada įdomu, o kas yra ten, už tvoros? Ten visko daug, viskas nepažįstama. Ir baugina, ir domina.

Bėgo jis ne itin greitai, vis sustodamas, apsidairydamas aplinkui. Gal kas eina iš paskos? Prieblandoje vaizdas buvo prastesnis, bet stoji mėlynoji valanda. Šuo užklydo į uždara kiemą. Didelį, nematytą kiemą, pilną keistų kvapų. Kieme augo aukšti medžiai ir stovėjo didelis namas. Namas? Keistas, su aukštu bokštu, besistiebiančiu į žvaigždes.

Šuo sustojo. Aplink buvo tylu, medžiai vos vos siūbavo švelniai judinami vėjo. Švelnus gūsis palietė ir šuns nosį. Jis dar kartą apsidairė.

Tamsu. Ramu. Jauku. Bet tai ne savas kiemas su savais kvapais ir kampais. Ir namas toks didelis. O bokšto į žvaigždes – šuniui nepasiekti!

Po akimirkos šuo nusprendė grįžti namo, į savo kiemą. Ėjo lėtu žingsniu, nebestodamas, nebesidairydamas. Įlindo į kiemą per tą patį vartų tarpą. Atsigulė prie lauko durų. Užsimerkė.

Mėlynoji valanda pakeitė spalvą. Šuo gulėjo ir laukė, kol kas nors jį įleis namo. Laisvė patikrinta, taip, ji įdomi. Bet niekur nėra taip gera, kaip savam kieme.

Skiriu visiems Ringaudų šunims.

Eglė Venslovaitė

Tekstas, atliepiantis į Mariaus Pauliko
nuotrauką – įrėmintą vamzdyje beržą
(Ringaudai)

Luktelk, išvaduosime.

**Pakentėk. Dar truputį, dar kelias dienas,
dar kelis mėnesius. Saugosime tavo grožį
ir gyvybę, nes tu mums reikalingas. Nes be
tavęs pavasaris neateis.**

**Industriinė apykaklė papuoštasai geriausias
miesto drauge.**

Eglė Venslovaitė

Tekstas, atliepantis į Mariaus Pauliko
Ringaudų tvenkinio ledo garsą

**Blyksniai - lyg šviesos, lyg
garsas krentančio grumsto
į žemę. Bangos, skriejančios
oru. Griausmas, pakylantis,
pasiekiantis aukščiausią
tašką ir krentantis žemyn,
skylantis ir ištirpstantis.**

Eglė Venslovaitė

**Tai tik ledas. Bet ten Tu. Tik vanduo.
Ištrūkti nori. Jis stipresnis, ilgiau nei Tu
kvėpuoja. Tu nueisi, pasislėpsi, išnyksi.
Ledas tirps ir stings. Jis man būsi Tu.**

Vita Veržukauskė

Vakarėjantis dangus, vėjas snaudžia
medžiuose. O tu gaudai paskutinį kvapą
virš skylančio ledo - maža sidabrinė žuvelė.
Klausaisi grėsmingo griausmo garso. Jau
paskutinį kartą.

Eglė Venslovaitė

Vytauto Paplausko nuotr.

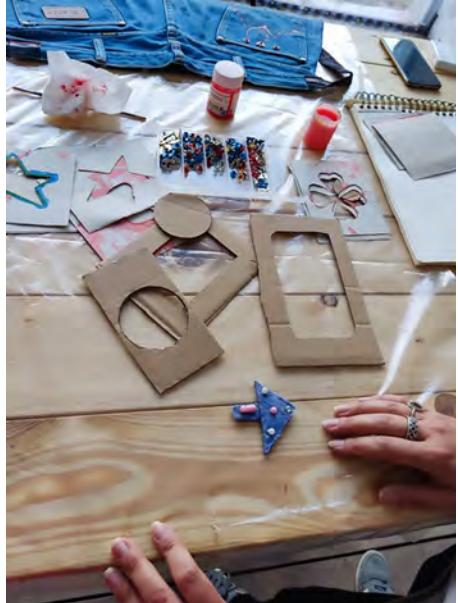
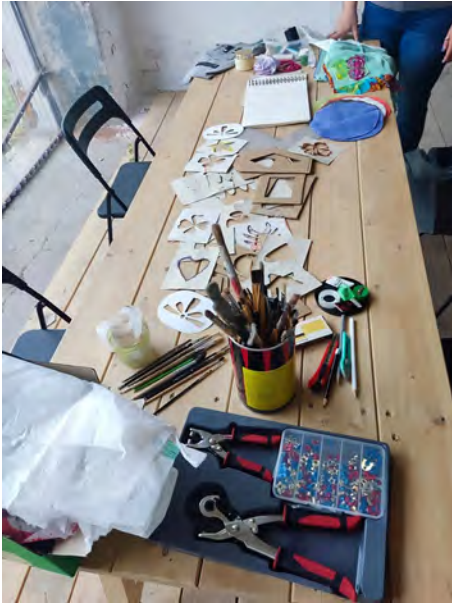
Vita Valantikonytė

Meno istorikė, kurios gyvenimas neatsiejamas nuo kūrybos. Piešianti ne tik popieriaus lape, bet ir ant sienų, tekstilės gaminių.

Vitos dirbtuvės vyko po I-ojo Kauno tvirtovės forto skliautais. Į čia sukurtą kūrybinių dirbtuvių erdvę susirinko visi, norintieji antram gyvenimui prikelti senus, bet labai mėgstamus drabužius, kuprines, maišelius ir kitus tekstilinius gaminius ar net knygas, juos žaismingai išdekoruodami.

Šiose dirbtuvėse tvyrojo ne tik bendros kūrybos, bet ir bendros prasmės džiaugsmas. Juk antrajam gyvenimui prikelti džinsai ar rankinė – tai ir nevirtęs šiukšlė daiktas, tai kad ir menka dalele, bet mažesnė našta žemei.

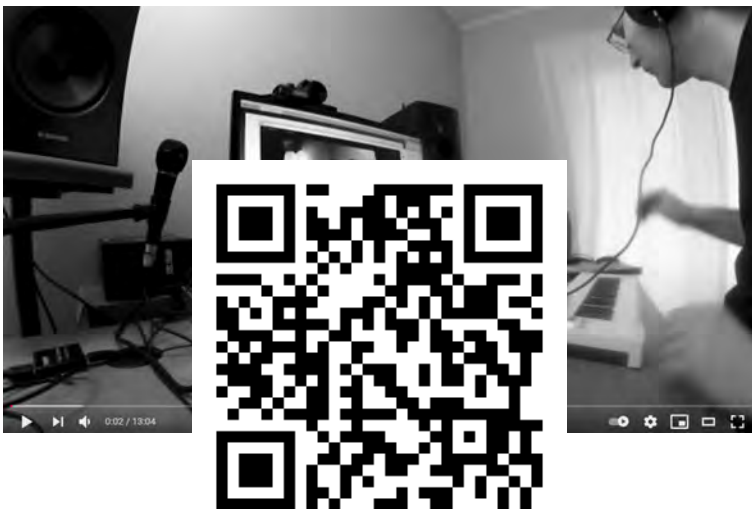

Marius Paulikas

Menininkas, aprėpiantis garsą ir vaizdą. Tad šiame almanache rasite ir jo fotografijų, bet, kaip sako pats Marius, – „mano didžiausia aistra – garsų pasaulis“, kuris pasidaro toks artimas ir išraiškingas užsimerkus ir įsiklausius.

Trijų susitikimų metu Marius kvietė besidominčius garso kūryba sužinoti, kas yra garso menas, eksperimentinė muzika, pakeliauti po jos istoriją ir dabartį. Dirbtuvių dalyviai mokėsi garso įrašymo ir redagavimo niuansų, aiškinosi pagrindinius garso komponavimo principus, bandė suprasti, ką bendro turi muzika su vizualiaisiais menais, kokiomis formomis ir kokiuose kontekstuose ji kuriama, randama, vartojama. Dėmesys garsui, žaidimas garsais, išgirstų garsų sukeltų vidinių būsenų atspindėjimas jau savo kuriamais garsais – tokia buvo kelionė su Mariumi kuriant Ringaudų almanachą.

„Entropija“

Ištrauka iš nuotolinės paskaitos „Garso meno kompozicija“,
Improvizacijoje naudojami Kauno miesto garsai.

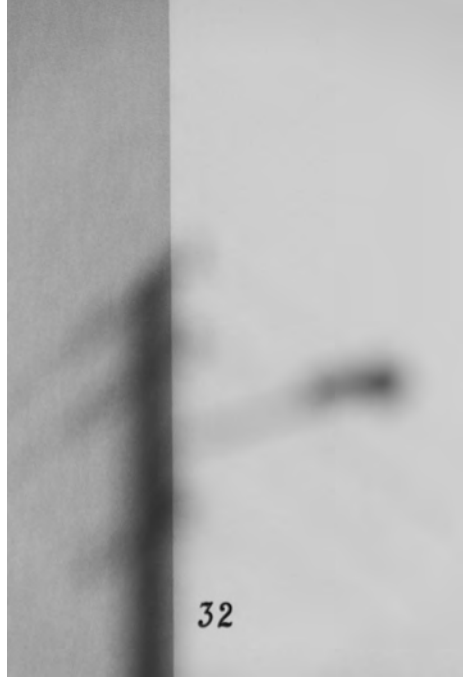
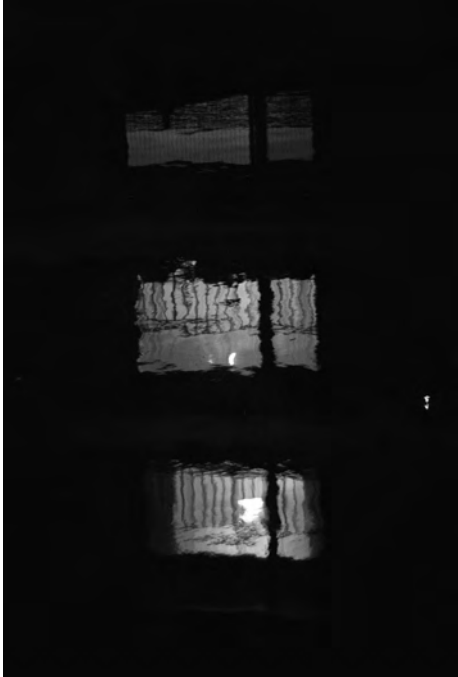

Garsiniai eksperimentai
ant užšalusio ledo.

Pirmojo „Ringaudų almanacho“ literatūrinio konkurso laureatas!

Sveikiname!

Ir jau dabar kviečiame ruošti 2022-ųjų metų konkursui!

Ingos Dagilės pieš.

Vonio kambario darbininkai

– Daugiau taip nebegaliu, – vonios kambaryje bambėjo mėlynas dantų šepetėlis. - Mano darbas tikrai per sunkus. Kiekvieną rytą ir vakarą valyti visokius trupinius nuo dantų tikrai vargina. Net šereliai baigia užsiraitoti nuo nuolatinio brūžinimo...

– Neverkšlenk, – pertraukė jį levandomis kvepiantis muilas.

– Ne tu vienas čia vargsti! Esu nuolat čiupinėjamas purvinų rankų. Jos tol mane volioja, kol galva susisuka ir net užputoju visas. Labiausiai pavydžiu rankšluosčiui – jo darbas – visai lengvas.

– Oho, kas prašneko! – supykęs atrėžė raudonas medvilninis rankšluostis. – Galvoji, labai malonu, kai į tavo šlapias rankas šluostosi? O jeigu dar ne visai švarios - iškart imu ir išsitepu. Jau nekalbu, kas būna po maudynių. Juk taip kiaurai peršlapus ir apsirgti galima. Visą vandenį nuo kūno turiu į save sugerti...

– Tik pamanykit! Jų darbai per sunkūs!.. Jeigu suprastumėte, kokį purviną darbą man tenka dirbti, tai čia netriukšmautumėte, – piktoku balsu sumurmėjo tualetinis popierius. Visi daiktai iškart nutilo.

Staiga kažkas dusliai sukosėjo ir vos girdimu balsu prabilo:

– Turėtumėte džiaugtis, kad esate reikalingi ir vertinami.

Daiktai sukľuso, o kiek patylėjęs nežinomas balsas tęsė toliau:

– Nėra nieko blogiau nei dūlėti pamirštam ir nenaudojamam. Aš mielai susikeisčiau su jumis vietomis, kad tik nereikėtų čia gulėti per dieną pamestam.

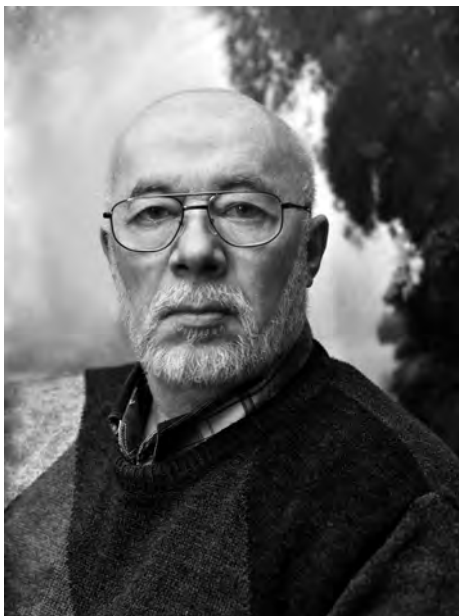
Daiktai pradėjo šnabždėti, kas gi tas nelaimėlis, tačiau nedrįso paklausti.

– Ten voliojasi ausų krapštukas! – nutraukęs šurmulį, įsiterpė spintelės veidrodis. - Besiskųsdamas, kaip sunkiai jis dirba, ne-tyčia užkrito už klozeto. Tik tuomet ir suprato, kaip gera buvo jaustis naudingam.

– Ir jūs visi, užuot ginčijęsi, geriau pažvelkite į mane. Pamatę savo atvaizdą, įsitikinsite, kokie išskirtiniai esate. Nes tik jūs vieninteliai galite nudirbti tuos darbus, kuriems ir esate sukurti.

Klausydami kę tik nuskambėjusių žodžių daiktai trumpam susigėdo. Tada vienas po kito pažvelgė į veidrodį ir, jame išvydę savo atvaizdą, susimąstė apie savo paskirtį. Dantų šepetėlis džiaugėsi, kad jis vienintelis geba išvalyti dantis, muilas suprato, kad jo paskirtis plauti rankas ir putoti, todėl daugiau rankšluosčiui nebepavyduliavo, rankšluostis nebepyko ant muilo, o tualetinis popierius pasijuto dar reikalingesnis, dėl to nusprendė visada dirbti su šypsena. Na, o ausų krapštukę galiausiai atrado namų šeimininkė plaudama grindis ir, kaip ir pridėra pagal jo paskirtį, panaudojo ausims valyti.

Nuo to laiko vonios kambario daiktai suprato, kad kiekvieno iš jų darbas yra net tik sunkus, bet ir labai svarbus. Jie didžiavosi tuo, kę sugeba geriausiai dirbti patys, ir ne kę mažiau vertino kitų darbus vienas kitam nepriekaištaudami.

Kastytis Laužadis

Fotografas, visais metų laikais pats su fotoaparatu išbraidęs atokiausius Ringaudų seniūnijos kampelius, užfiksavęs ne vienos bendruomenės šventės akimirkas.

„Ringaudai (Kaunas2022 Šiuolaikinė Seniūnija)“ almanacho kūrimo dirbtuvių metu Kastytis pakvietė seniūnijos bendruomenę pakeliauti po fotografijos istoriją, pasigilinti į pačias įvairiausias fotografijos technikas, kartu ugdyti fotografinės raiškos gebėjimus, meninį skonį, vaizduotę, įgūdį atkreipti dėmesį į mažus dalykus, pro kuriuos paprastai prabėgame, ir juos užfiksuoti. Nuo gamtos vaizdų iki portreto, nuo gatvės fotografijos iki foto reportažų – toks temų spektras laukė šių dirbtuvių dalyvių.

Andrius Sarapinas

Fotografijos entuziastas iš Ringaudų, daugybę metų fotografijos besimokęs pats, lankęs ne vienus fotografijos kursus, aktyvus fotografų grupių dalyvis, jau surengęs ir pirmąsias savo parodas. Ypač mėgstantis portreto ir naktinę fotografiją.

Būtent šitų dviejų temų – kaip fotografuoti naktį ir kaip užfiksuoti žmogų portrete, bei trečios – kaip piešti šviesa – Andrius pakvietė visus norinčius pasimokyti Ringaudų almanacho dirbtuvių ciklo metu.

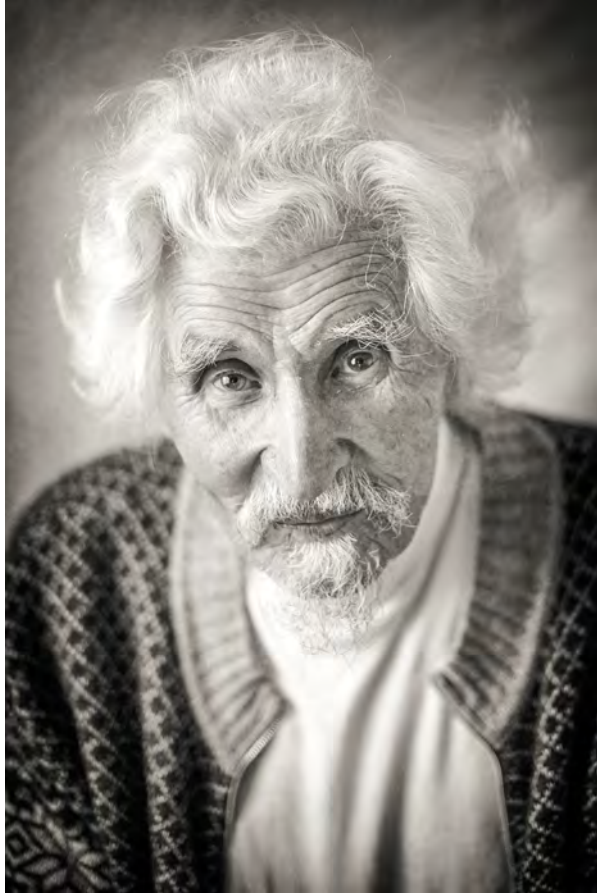

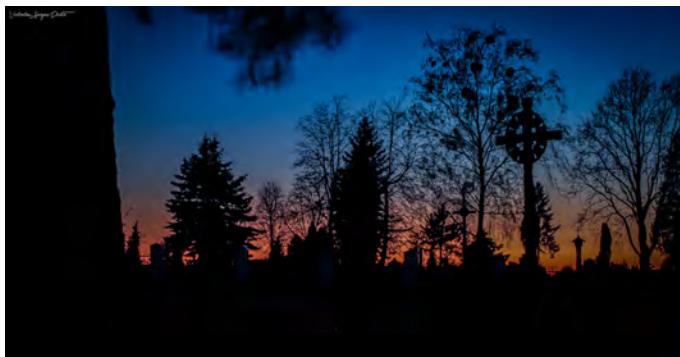

Neringos Jencės nuotr.

Inga Dagilė

Kilusi iš Ringaudų, dabar gyvenanti kaimynystėje, Akademijoje, įvairiais apdovanojimais įvertintų knygų vaikams dailininkė ir dizainerė. Ingos kurtos iliustracijos puošia jau devynias knygas, kuriomis džiaugiasi ir Lietuvos, ir užsienio mažieji skaitytojai.

Visą pavasarį Ringaudų seniūnijos gyventojus Inga kvietė fotografuoti ir siųsti jai savo namų ar aplinkos detalių nuotraukas. Šios atsiųstos ir atspausdintos nuotraukos tapo pagrindine „statybine“ medžiaga Ringaudų pradinėje mokykloje vykusioms kūrybinėms dirbtuvėms. Net keturių klasių moksleiviai iš įvairių nuotraukų detalių kartu su dailininke „statė“ savo namus ir kūrė savo miestus. Verskite kitą puslapį ir pamatysite, apie ką šie vaikai svajoja.

Ringaudų pradinė mokykla, 1D klasė

Amėja

Tajus

Žemyna

Elzé

Liepa

Lukrecija

Karilė

Luknė

Benas

Augustas

Liucija

Miglė

Domilė

Henris

Rokas

Gabijus

Jurgis

Einoras

Elzė

Tėja

Arijus

Emilija

Matas

Ringaudų pradinė mokykla, 2B klasė

Karina

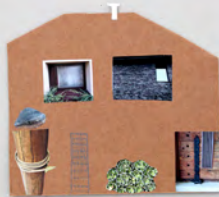
Vakarė

Vilius

Kotryna

Domantas

Smiltė

Elada

Jonas

Ugnė

Martas

Dovas

Kostas

Luka

Léja

Andréja

Rusnė

Timas

Aidenas

Luknė

Domas

Modesta

Augustas

Arnas

Ringaudų pradinė mokykla, 3A klasė

Karolis

Edvardas

Urtė

Ugnė

Martynas

Nojus B.

Kajus

Emilija

Vytis

Adomas G.

Guoda

Vincas

Mantas

Daugirdas

Tomas R.

Lukas

Kotryna

Judrius

Agapė

Adomas S.

Gabija

Tomas B.

Matas

Nojus P.

Ringaudų pradinė mokykla, 4C klasė

Emilija R.

Mantas

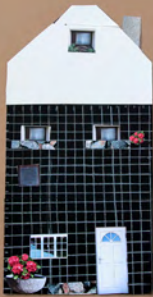
Marija

Mėta

Jonas

Tomas

Matas

Naglis

Emilija Č.

Aleksandra

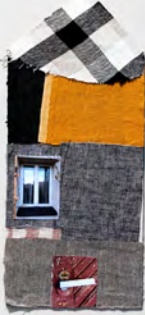
Danielius

Augustas

Milda

Markas

Agnė

Rusnė

Ugnė

Brigita

Ernestas

Eimantas

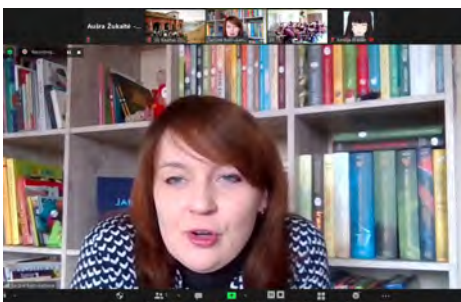

Džiugas

Šarūnė Baltrušaitienė

Keturių knygų vaikams autorė, edukatorė ir, kaip sako pati „knygų rijikė“. Savo knygomis ir veiklomis Šarūnė nori ne tik pradžiuginti kitus, bet ir padėti patiems atrasti kūrybos džiaugsmą. Juk kūrybingas esame kiekvienas, tik kartais reikia mažos pagalbos kūrybos sėklai pabudinti ir paskatinti augti.

Projekte „Ringaudai (Kaunas2022 Šiuolaikinė Seniūnija)“ Šarūnė ir vaikus, ir jų tėvelius kvietė išbandyti save detektyvinės istorijos kūrėjų „kailyje“.

„Dažniausiai vietas, kuriose gyvename, mums atrodo taip gerai pažįstamos ir netgi kiek nuobodokos. Tačiau jas galima pamatyti ir visai kitomis akimis!“ – taip į susitikimus viliojo Šarūnė. Jau kitame puslapyje panirsite į mįslingas istorijas, užgimusias dirbtuvių dalyvių vaizduotėje. O jų tikrai nemažai!

KUR? MĒNULĪ JĀ KUR YRA LABAI TYLU IR
GARĀŽU.

ŠIA NAKTĪ VIDURN

3. REIZ SU DRAUGAIS.

PAVOGĒ KNYGA

BRADO KALTOSĒS

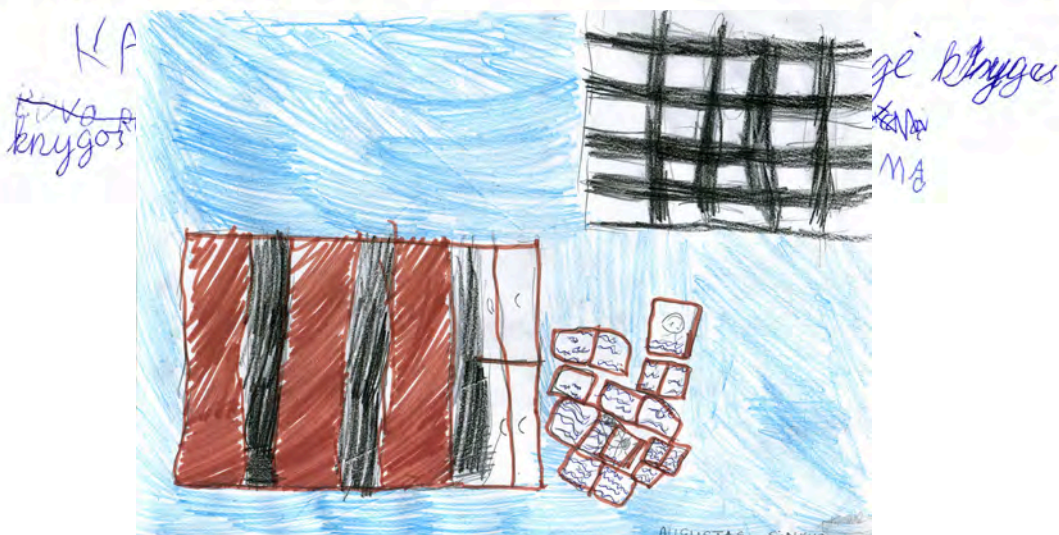

Miglēs Milkovaitēs pieš.

Mums mokykloje mokytoja per gamtos pamoką pasakojo apie mėnulį – ten yra labai tylu ir gražu. Ilgą laiką mes su draugais svajojome ten nuvykti ir viską pamatyti savo akimis. Tad šią naktį, vidurnaktį, visi kartu iškeliavome į mėnulį. Ten buvo ne tik labai gražu – niekas nežinojo, kad mėnulyje nuo senų senovės stūkso auksinių knygų kalnas. Toje didžiulėje krūvoje mes radome stebuklingą knygą, kurią perskaitęs sužinai pačias slapčiausias visų žmonių paslaptis. Kadangi mes labai norėjome viską sužinoti, pavogėme tą paslaptinę knygą. Deja, parsigabenti jos į Žemę mums nepavyko, nes mėnulio policija mus sučiupo ir atėmė iš mūsų paslaptių knygą, o mus visus išskraidino namo į mūsų planetą.

2. PRIEŠ 4 METUS SAUSIO ~~12~~²⁰ DIENA

~~... ...~~
MOKYTOJOS
ANT JOS UŽKRITO VISAS KNYGŲ

Augusto Linkaus pieš.

Ringaudų bibliotekoje prieš ketverius metus, o tiksliau sausio 4 dieną, nutiko keistas dalykas. Ten kilo gaisras ir supleškėjo visos knygos. Policija ilgai aiškinosi gaisro aplinkybes, o kai išsiaiškino – visi buvo tiesiog nustėrę. Paaiškėjo, jog dieną prieš tai į biblioteką buvo užsukusi viena mokytoja pasiskolinti kelių knygų. Tačiau kol ji laukė pasirodant bibliotekininkės, ant mokytojos užvirto visas kalnas knygų. Mokytoja taip supyko, kad padegė visas knygas ir pabėgo iš įvykio vietos. Šiam nusikaltimui paaiškėjus, mokytoja buvo pasodinta į kalėjimą. Dabar mes kuriame planą, kaip ištraukti mokytoją iš kalėjimo.

1. GĖLĖJE

2. KADA? PRIEŠ MĖNĖSĮ

3. KAS? BUR TININKAS S
SUR ORANŽINI AIS PLAUKAIS.

4. IŠ MUZIEJAUS PAVOGĖ DEIMANTINĖ ARKLI O STA
TULĄ IR GALINGIAUSIĄ PASAULYJE KARDĄ
~ VAGIS

~~ŽVADIKAS~~ / BUVO SU RAST-
AS BET JO VARDAS NEŽI-
OMAS.

Vakarės Bagdonaitės pieš.

Ar Jūs pažįstate burtininką oranžiniais plaukais ir pilkomis akimis, kuris gyvena gėlėje? Lygiai prieš mėnesį jis iš Ringaudų muziejaus, esančio laisvalaikio salėje, pavogė deimantinę arklio skulptūrą ir galingiausią pasaulyje kardą. Panaudojęs savo galias jis ketino įkvėpti arkliui gyvybę ir suteikti ypatingų galių, kad galėtų ant jo raitas jodinėti, o galinguoju kalaviju visus priversti vykdyti jo valią. Visa laimė, policija suspėjo laiku ir sugavo vagį. Tačiau jis panaudojęs savo kerus neleido niekam sužinoti jo vardo. O deimantinė arklio skulptūra ir galingiausias pasaulyje kardas buvo sugrąžinti į Ringaudų muziejų ir nuo šiol labai akylai saugomi.

1. PARDOTUVĒJA

2. KADA? PRIEŠ TRIS METUS.

3. TURTINGAS AMERIKIETIS PREKIAUJANTIS IĒT

ŽUDIKAS NUZ
VEZINOMAS

DIREKTORĒ

IR JI PAKVIETĒ SAVU

IR ~~VIŠKAS~~ JOS. PADE

ISI GELBĒTI.

Pranciškaus Šlopnio pieš.

Vienoje Ringaudų parduotuvėje prieš trejus metus kažkoks turtingas amerikietis, prekiaujantis dešromis, naktį bandė nužudyti mokyklos direktorę. Visa laimė, ji, sukaupusi visas jėgas po beveik mirtino dūrio, paskambino savo draugams ir jos suspėjo ją išgelbėti. Tačiau žudikas taip ir liko nesurastas. Tikėkimės, jog amerikietis, prekiaujantis dešromis, jau grįžęs į tėvynę ir Ringaudams daugiau nebepavojingas.

Lukrecijos Loibaitės pieš.

Ar norit sužinoti paslaptį? Po Ringaudų mokykla yra didelis urvas, kuriame yra blogiuo irštva! Tai ne šiaip sau blogiuukas, o elektrinis blogiuukas su sparnais! Jis klajoja po pasaulį ir vagia auksą, o tuomet neša jį į savo irštva ir sudeda į slaptą skrynelę. Vieną dieną, jam išskridus, mes su draugais mokyklos žaidimų aikštelėje vaikščiojome su metalo detektoriais. Mano draugo detektorius ėmė labai smarkiai pypsėti. Mes pradėjom kasti ir iškasėme kažkokią skrynelę! Atidare ją radome piratų žemėlapi. Tada ilgai vaikščiojom, kol suradom blogiuo skrynelę su auksu. Ji buvo tokia sunki, jog nepajėgėme iškelti, tad paskambinome dar keliems savo draugams ir jie padėjo išspręsti bėdą. Dabar mes esame patys turtingiausi vaikai ne tik Ringauduose, bet ir visoje Lietuvoje! Bet jūs ten galit neiti ir nekasinėti – mes jau iškasėme VISA lobį.

JURGINŲ G.

2 prieš 3 metus ~~užėjo namas~~ : verslas

L RAIDĖ*
JAI

4. ~~JAI~~ BEGOKRAUJAS.

5. KAIP ĮVYKIS IŠSISPRENDĖ? DETEKTYVAI
RADO *POŽEMINI TUNELI IR JAI
UŽRA

Ievos Dagilytės pieš.

Jurginų gatvėje yra toks namas, kuriame gyvena... raidės. Prieš trejus metus šalia to namo atsirado kraujo klanas. „Kas čia nutiko?“ – ėmė klausinėti vieni kitų kaimynai. Kadangi žinančiųjų neatsirado, buvo iškviesti detektyvai. Atlikus tyrimą paaiškėjo, jog nei iš šio, nei iš to, L raidėi ėmė bėgti kraujas, nors niekas į ją nebuvo pasikėsinęs. Niekas nežinojo, kokia tai liga, galbūt ji užkrečiama, o gal netgi mirtina? Todėl detektyvai nuvedė ją į požeminių tunelių ir užrakino, kad neužkrėstų kitų, o tada iškvietė gydytoją. Kai gydytojas raidę L išgydė, ji grįžo pas savo drauges ir tapo slauge, kad galėtų padėti kitoms raidėms, jei kada ir joms taip nutiktų.

1. Medeinos gatvėje kur apėjus ratą bus 889 metrai, yra 40 namų. O po žaidimų aikštelę yra piratų lobis.

BUVO RAGANA

Vakar

3. ~~KAS~~ RAGANA.

Martyno Šidlausko pieš.

4. KAS ĮVYKO? PAVOGĖ TELEVIZORIŲ.

5. DETEKTYVAS SU SAVO PADĖJĖJU RADO ŽYMES IR ATSEKĖ VAGĮ IR TADA SU GRAŽIMO DAIKTŲ MUZIEJŲ.

Medeinos gatvėje, kur apėjus ratą bus 889 metrai, yra 40 namų. O po žaidimų aikštelę yra piratų lobis, kurį saugo ragana. Kadangi saugoti lobį nėra labai įdomus užsiėmimas, vakar ragana nusprendė pavogti televizorių. Tačiau kai paaiškėjo, jog televizorius dingęs, miestelio detektyvas su savo padėjėju ėmėsi ieškoti vagies. Jie pagal nusikaltimo žymes rado pėdsakus ir susekė raganą, o tuo pačiu atrado ir piratų lobį. Pavogtasis televizorius tapo muziejine vertybe ir kartu su piratų lobiu dabar yra saugomas muziejuje.

1. LĒKTUVE

LABAI SENAI

KAI BUVO URVINIAI ŽMONĖS
KAS? KALBANTIS KNYGA
VIOLETINĖ P
JOS NIEKAS N

ŠALĖ SPROGO ELEKTRINĖ,
ANTRA KNYGA

nes atidarom skrynelę ten
kol uzadom akumulely su u
iz tapom žuozlindge

MES A

Sniegės Benevičiūtės pieš.

Ar žinote, kaip atsirado pati pirmoji biblioteka? Ogi taip.

Labai labai seniai gyveno urviniai žmonės. Kartą jie skrido lėktuvu ir apie kažką labai įdomiai šnekėjosi, bet kadangi žmonės tais laikais dar nemokėjo nei skaityti, nei rašyti, jų pokalbis nebuvo įamžintas. Šalia ant kitos sėdynės gulėjo kalbanti knyga. Ji buvo violetinė, paprasta ir labai vieniša, nes jos niekas neskaitė. Staiga, lėktuvui skrendant pro elektrinę, ji sprogo. Žmonės neišgyveno, todėl iš lėktuvo avarijos liko gyva tik kalbanti knyga. Ne ką geriau pasisėkė ir elektrinei. Griuvėsių vietoje irgi buvo likusi tik knyga. Kai abi nelaimėlės (o gal laimėlės?) knygos susipažino, jos nutarė įkurti biblioteką, kad niekada nebesijaustų vienišos ir nereikalingos.

Laikrodžio paieška

Visa tai prasidėjo praėjusį mėnesį, balandį.
Tai atsitiko Vilniuje prie akmenų krūvos.
Ten buvo aukštas vyras su trumpa barzda.

Jis buvo su savo drauge. Jie kartu tyrė nusikaltimą: kas pavogė labai brangų laikrodį.
Jiedu ieškojo už akmenų. Toj vietoj buvo penki įtartinais žiūrintys žmonės. Tada vyras su savo drauge pamatė, kad vienas žmogus laiko jų laikrodį ir dedasi į kišenę.

Galiausiai vyras atėmė laikrodį ir byla buvo ištirta.

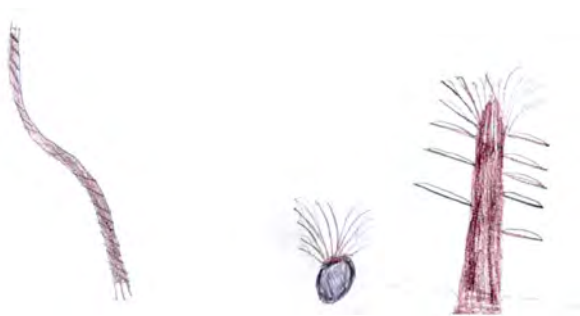
Mantas Galinskas

Miško detektyvas

Prieš šimtą metų buvo vasara. Šis įvykis vyko miške, prie aukštos pušies. Šalia buvo parduotuvė pavadinimu „Prie miško“. Ji pardavinėjo maistą, gėrimus ir papuošalus. Vieną naktį parduotuvę užpuolė ir nužudė parduotuvės savininką. Kitą rytą į parduotuvę atėjo detektyvas. Jis pamatė, kad įvyko žmogžudystė. Detektyvą pas vagį nuvedė jo išmėtyti pinigai. Ji paaiškino, kad turėjo partnerį žudiką. Detektyvas jo nepričiupo.

Vakarė Paulikaitė,
Urtė Bibliauskaitė

Manto nuotykis

Vieną kartą prieš šimtą metų, šaltą žiemą, kai krito sniegas, netoli nuo parduotuvės gyveno toks berniukas Mantas. Jis buvo linksmas, sveikas ir sportiškas, mėgo gamtą ir lankė Kauno raj. Ringaudų pradinę mokyklą. Gyveno taip pat Ringauduose. Ten jis turėjo draugą Tada. Netoli mokyklos gyveno sena senutė su seneliu. Vieną vakarą ji ilgai nesulaukė senelio grįžtant ir pamanė, kad kitą rytą jį susiras. Taigi, kaip tarė, taip ir padarė. Jau kitą rytą senutė žingsniavo į Obelynę. Tačiau vos tik prieš akis išnirio pirmieji medžiai, ant žemės ji pamatė tysantį senelį... negyvą! Vietose sniegas buvo raudonas.

Tuo metu Tadas ir Mantas kūrė seklių agentūrą. Jiems labai patiko detektyvai. Pas juos ir atskubėjo senutė. Kai senutė viską papasakojo, mūsų detektyvai padėjo ir patarė senutei nusiraminti, o jie patys eis ieškoti žudiko. Per sniegą patraukė į Obelynę. Kai priėjo raudonas dėmes ant sniego, Mantas pasakė, kad tos dėmės, atrodo, kažkur veda. Taigi jie patraukė palei dėmes ir priėjo kažkokią kiaurymę po krūmu. Po juo buvo numesta virvė. Draugai pasiėmė virvę ir nutarė leistis į kiaurymę. Kai prislinko prie pat jos, pamatė, kad ten yra pastatytos kopėčios, tad jie pradėjo lipti žemyn. Kiaurymėje buvo taip platu, kad galėtų pralįsti net suaugęs. Kai nulipo žemyn, Mantas ir Tadas pamatė, kaip atrodė kambarys, į kurį jie pakliuvo. Šonų viduriuose buvo numesta po porą maišų. O šiaip kambarys buvo pailgas kaip koridorius, tik gale buvo durys į kitą kambarį. Staiga berniukai išgirdo žingsnius ir puolė už skirtingų maišų krūvų, taip ištempdami palei žemę virvę. Žudikas eidamas iki kopėčių užkliuvo ir nugriuvo tiesiai ant pilvo. Kol žmogus gulėjo nesuprasdamas, kas įvyko, Tadas ir Mantas šoko iš savo slėptuvių ir ta pačia virve surišo jam rankas. Tuomet Mantas išlipo iš duobės ir iškvietė policiją. Žudikas pagautas!

Oskaras Žagarys

MERGAITE

Dr. Tadas Markevičius

JULIUS

Detektyvai

Praėjusiais metais Pievų gatvėje, namuose graži mergaitė tarėsi su Juliumi apie signalizaciją, o Julius pamatė kažką per langą...
Kažką raudono pamatė – nužudytą žmogų! Jie viską išsiaiškino! Tai buvo Mantas žudikas!
Jie išsiaiškino dėl Manto padėtos prie lavono kortelės su M raide.

Tadas Markevičius

Detektyvas Petras

Buvo vardu Petras, jis labai mėgdavo žiūrėti filmus apie detektyvus ir tuo metu jam buvo devyneri metai. Jis visą laiką žaisdavo savo galvoje detektyvų žaidimą. Kai jis užaugo, tapo detektyvu ir tapo vos ne pačiu geriausiu detektyvu. Nes jo niekas negalėjo pamatyti, nes jis vaikystėje prisižiūrėjo filmų, viską suprato, jam patiko šis darbas ir jis gyveno laimingai, kol jis nesužinojo, kad atsirado nusikaltėlis plėšikas bankų ir taip pat laivų, pavogęs apie pusę milijono euro. Tai jį atrado, bet ne visai lengvai, jiems reikėjo pereiti jo spąstus, kai kurie vos nenukrito ir vos perėjo ir pagavo jį.

Fedia Borysenko

Slaptasis detektyvas

Prieš penkiasdešimt metų gyveno detektyvas. Jis buvo su rudais plaukais. Šalia kryžiaus prie Ringaudų Puntuko yra labai gražus vaizdas. Slaptasis detektyvas vaikščiojo prie Ringaudų Puntuko. Tada atėjo senas vyras su ilga barzda. Po kelių minučių Senelis pradėjo šokinėti ant Ringaudų Puntuko ir laužė jį. Detektyvas, pamatęs tai, paskambino policijai. Kai policija atvažiavo, suėmė seną vyrą. Detektyvas išsiaiškino ir nuėjo į savo namus.

Giedrė Laukaitytė

Paslappingasis kaimynas

Prieš šešerius metus kieme, kur auga gražūs sodai su gėlynais, buvo trobelė, kurioje gyveno senukas. Jis turėjo magiškų galių, galėjo nuspėti ateitį ir buvo labai protingas. Taip pat su juo gyveno žmona ir trys skalikai: Robis, Tobis ir mažasis Molis.

Tada į gretimą namą atsikraustė paslaptingas vyras. Jis neturėjo nei vaikų, nei žmonos, bet turėjo savo juodą katiną Juodulį. Senukas pastebėjo, kad vyras paslaptingas ir kad jo langai visada būna užtraukti. Todėl senasis senolis nusprendė žvilgtelėti į ateitį. Mato jis save uždarytą namuose, kur langai užtraukti, o netoliese vaikšto baikštus juodas katinas Juodulis. Senukas saugojosi paslaptinguolio, bet naktį atsibudo jo namuose. Langai užtraukti, o netoliese Juodulis vaikšto.

Senukas prieš guldamasis miegoti buvo išleidęs skalikus ir užrakinęs duris, bet plėšikas vis tiek kažkaip įsliūkino į trobą. Tada subarškėjo langas ir per jį įsiropštė bobutė. Nuo kabliuko ant sienos nukabino raktus ir išleido senuką iš kambario, tada abu išlėkė per duris, net neapsižvalgę. Jie galvojo, kad paslaptingas yra labai blogas žmogus ir nedrįso net priartėti prie jo namų.

Bet vieną kartą bobutė nuėjo prie paslaptingojo namų lango ir žvilgtelėjo pro užuolaidos kampelį. Mato: ant grindų pasruvęs kraujas, kampe mėtosi diržas, vaikšto juodas katinas, guli kruvinas paslaptingas. Per kitą langą matėsi kitame name gyvenantis kaimynas – jis vis rėkė ir vadovavo. Bobutė parbėgo namo ir viską papasakojo savo seniui, ir tai, kad paslaptingas nėra blogas, ir visa kita.

Tada senukas nusprendė žvilgtelėti į ateitį. Ir tarė: „lipsim per kaminą!“ Jie nulėkė prie paslaptingojo namų ir žvilgtelėjo pro kaminą, o ten ugnis ir žarijos! Senukui atrodė, kad kaimynas iš gretimo namo moka skaityti mintis ir perskaitė jo. „Lipsim per langą!“ - sušnabždėjo bobutė. Kai jie atėjo, langas buvo tvirtai uždarytas. „Taip, jis tikrai skaito mintis“, – tarė senukas. Jis pasiėmė lentą ir išdauzė langą, po visą kambarį pabiro šukės. Jie griebė kruviną kaimyną ir išsinešė namo. Pasirodo, kad senasis kaimynas buvo tikras piktadarys ir jau seniai nusižiūrėjo senuką. Grįžę namo jie aptvarstė kaimyno žaizdas ir paskambino policijai. Taigi kaimynas išvažiavo iš čia visiems laikams...

Upė Kunickaitė

Mano keista diena

Vieną ankstų rytą aš išėjau pavadžioti savo šunį. Pavedžiojau ir ėjau pažiūrėti televizorių, parodė, kad atsirado naujas detektyvas, ir dar parodė, kad Adomas su Simu nužudė Viktorą. Paskui su tėčiu važiovome į Birštoną. Aš ėjau į mišką kitu keliu, o tėtis – dar kitu keliu. Ėjau ėjau ir pamačiau stirnų spąstus. Tada pamačiau stirną, norėjau prieiti arčiau, bet kažkas ją pašovė, aš galvojau, kad stirna norėjo prigulti, bet pamačiau kraują ir dar pamačiau Adomą su Simu, lygiai tokie patys, kaip rodė per televizorių. Tada paskambinau naujam detektyvui ir pasakojau, kad pamačiau Adomą su Simu. Atvažiavo detektyvas, juos suėmė ir nuvežė į kalėjimą. Adomas su Simu turėjo būti kalėjime penkerius metus.

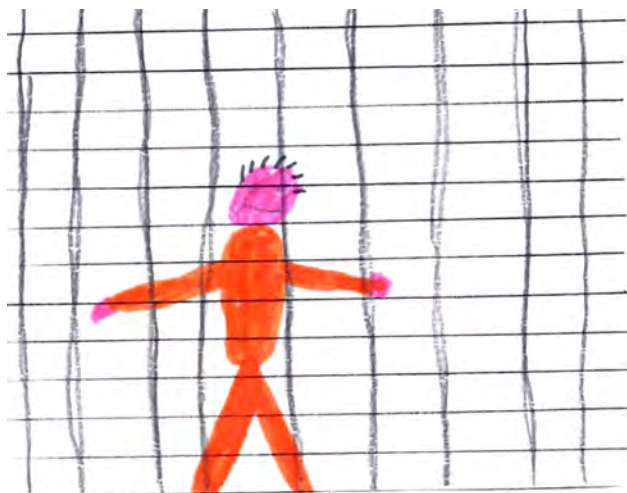
Monika Plungytė

Savižudybė

Prieš man pagalvojant apie apiplėšimą, atsirado žmogus, kuris Ringauduose atidarė „Iki“. O Tadas, kuris nervinasi, nes negali nueiti į „Iki“ apsipirkti, todėl nusizudė su peiliu. Jo bendrininkas iš pykčio bandė apiplėšti, bet apsaugininkai jį sulaukė ir jis sėdo už grotų!

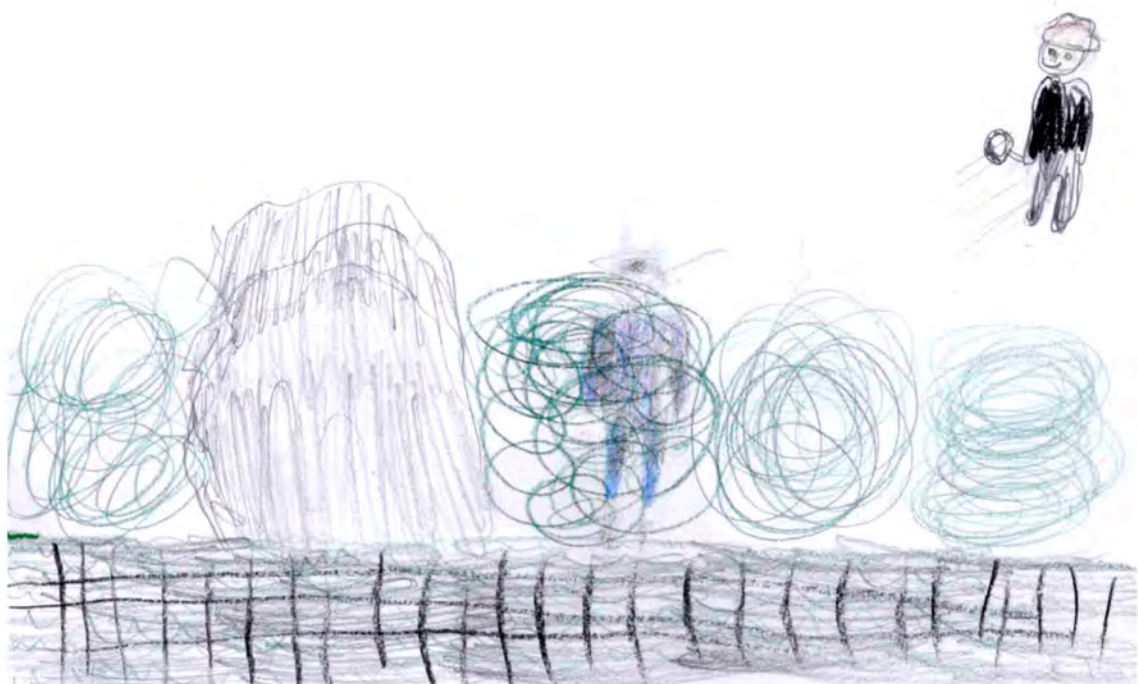
Tadas Mazūras

Kajus ir Tomas visiems padeda

Prieš trejus metus prie Ringaudų Puntuko akmens buvo pavasario šventė. Mergaitė pamatė gėles ir jas nusipirko. Vagis iš karto iš jos jas pavogė. Detektyvas Kajus kaip tik buvo toje šventėje, o jo padėjėjas Tomas vedžiojo šunį ir pamatė vagį, kuris iš mergaitės pavogė gėles. Tomas pasakė Kajui. Kajus jau buvo sugalvojęs planą. Jis pribėgo prie vagies, jį apgavo ir sučiupo. Vagis sėdo už grotų, bet jis kitą dieną pabėgo iš kalėjimo. Tuo metu detektyvas Kajus ir jo padėjėjas Tomas buvo savo namuose, ir įsijungė televizorių. Kajus ir Tomas pamatė per žinias, kad vagis ištrūko iš kalėjimo. Detektyvas ir jo padėjėjas iš karto pradėjo ieškoti nusikaltėlio. Po penkių minučių jį surado, pagavo nusikaltėlį ir vagis sėdo už grotų dešimčiai metų.

Milda Anisimenkaitė

Nusikaltimas penktadienį

Šiandien penktadienis.
Šiandien vaikščiojau ir
pamačiau, kaip vagis
įsilaužė į namą. Kadangi
namas buvo pastatytas
šalia miško, žmonių nebu-
vo. Aš greitai iškviečiau de-
tektyvus ir policiją. Detek-
tyvas ir policija įėjo į namą
ir pamatė, kad langas buvo
išdaužtas, visos lentynos ir
spintos išverstos. Bet vagis
buvo be pirštinių ir detek-
tyvas jį greit surado. Visi
antspaudai nuo pirštų mus
atvedė prie garažų. Ten
mes ir suradome vagį. Va,
koks penktadienis!

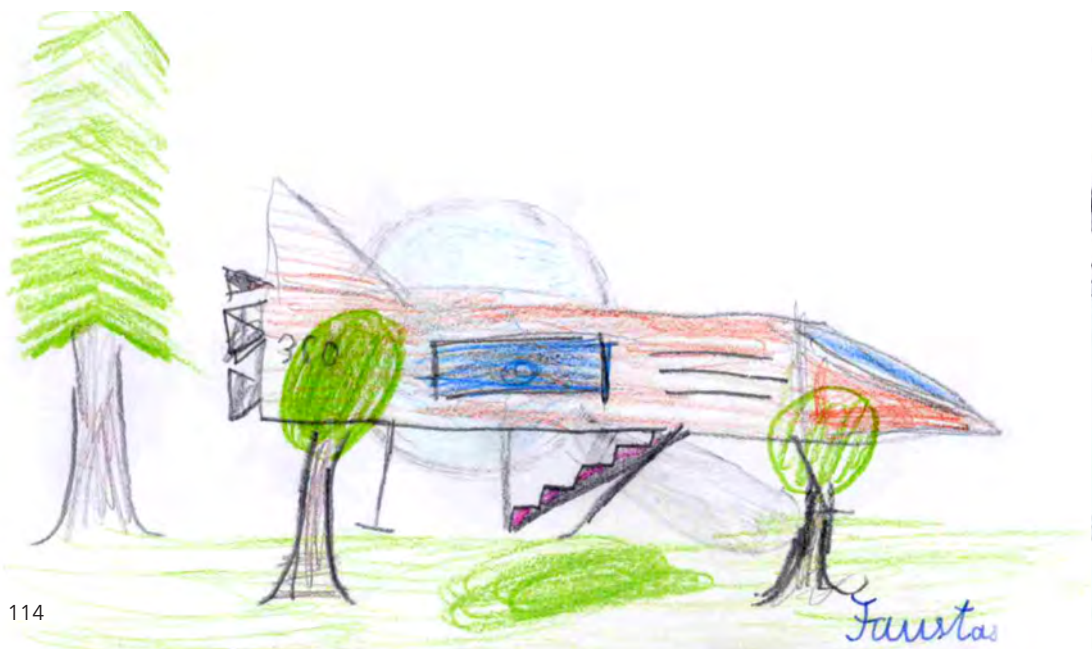
Paula Balnanosytė

„Detektyvas Bobas“

Vieną kartą į Žemę atskrido detektyvas Bobas. Bobas atskrido su savo dideliu prabangiu laivu iš savo planetos „Morssara“. Kai jis nusileido savo orlaiviu, pamatė vagis ir išgirdo, kad jie kalba apie kažkokią statulą, kuri labai vertinga. Bobas panorio vagims neleisti pavogti statulos. Tada detektyvas lipo į kosminį laivą ir nustatė kursą link statulos. Nusileidęs pamatė, kad vagys jau neša statulą. Bobas nuėjo ir juos suėmė ir uždarė į kalėjimą visam laikui.

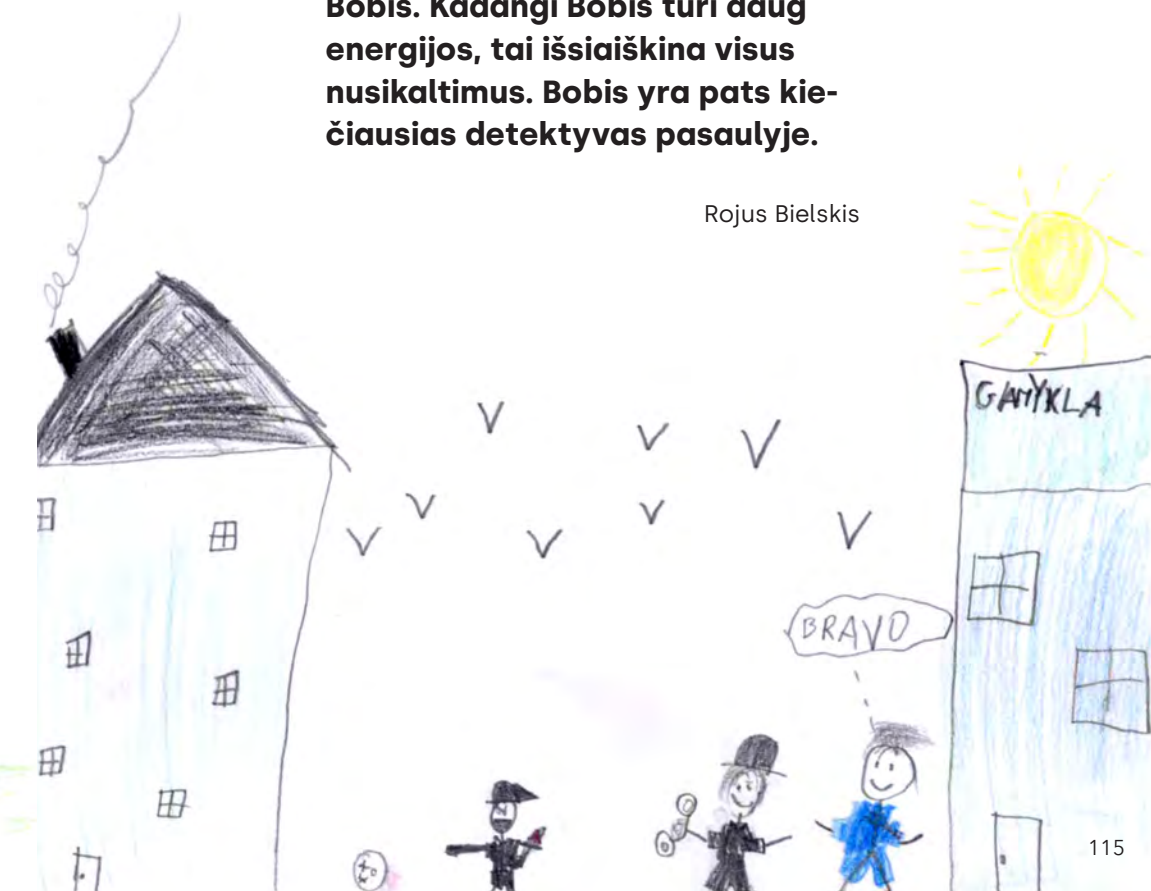
Faustas Černovas

„Naujas detektyvas“

Kiekvieną dieną vyksta nusikaltimai ir visi bando juos išaiškinti. Vieną dieną, kai nuo ryto iki vakaro švietė saulė, patys protingiausi gamintojai sukūrė saulės energija varomą detektyvą. Jo vardas buvo Bobis. Kadangi Bobis turi daug energijos, tai išsiaiškina visus nusikaltimus. Bobis yra pats kėčiausias detektyvas pasaulyje.

Rojus Bielskis

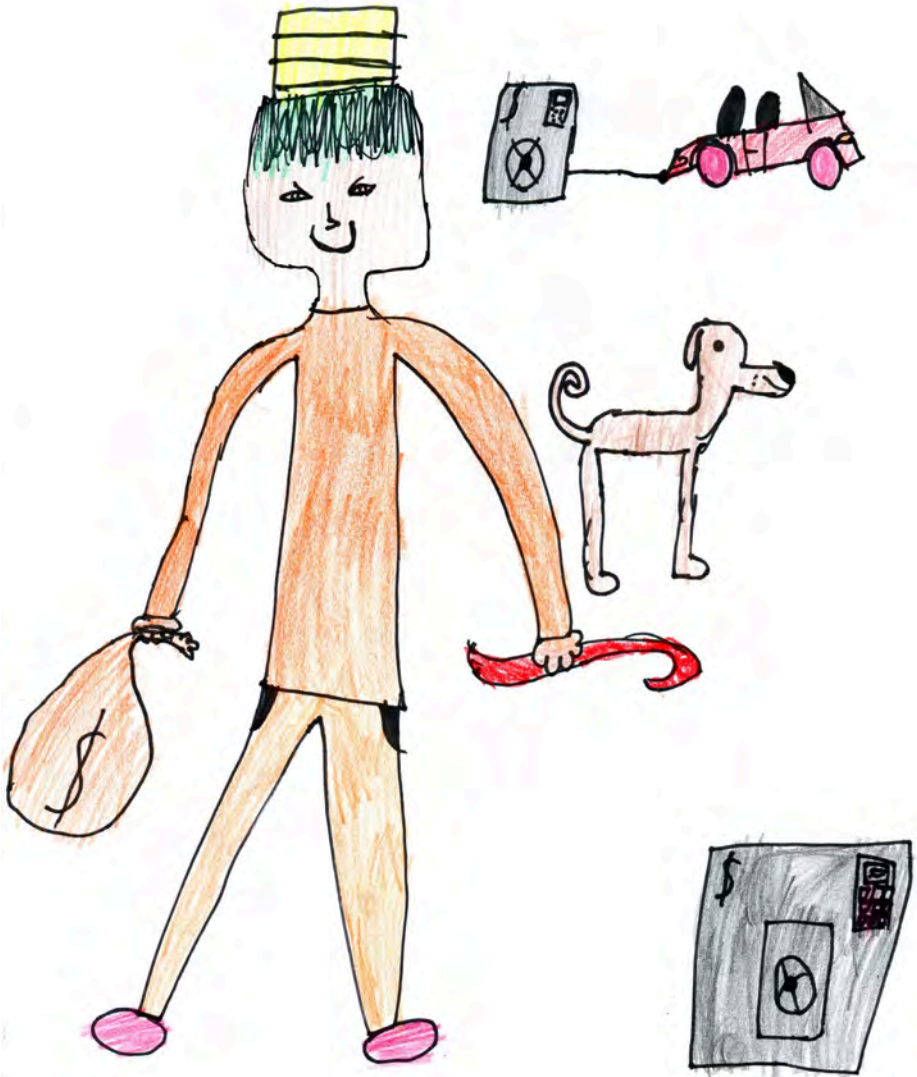

„Detektyvas Liucijus“

Prieš šimtą metų gyveno detektyvas Liucijus. Tarp eglų ir ąžuolų, mažoje ir senoje medžioklinėje trobelėje gyveno medžiotojas. Jis buvo vardu Mantas, gyveno be rūpesčių ir turėjo šunį vardu Tomas. Bet vieną tamsią naktį kažkas nutiko, jo šuniukas dingo. Jis galvojo, kad šuo nuėjo miegoti, bet ten jo nebuvo. Mantas nežinojo, ką daryti, tai sugalvojo paskambinti detektyvui Liucijui, kad jis surastų jo šuniuką ir gražintų Mantui. Detektyvas sakė, kad suras šuniuką. Liucijus pradėjo ieškoti Tomo, ėjo ir ieškojo, kol surado šunį. Tomas buvo įmestas į šiukšlių dėžę šalia prieglaudos. Liucijus išsigando. Kas galėjo taip pasielgti? Liucijus įėjo į prieglaudą ir surado kaltininką - tai buvo prieglaudos direktorius, jo vardas buvo Rojus. Rojus norėjo, kad jo pelnas padidėtų. Ir rojus sėdo į kalėjimą, o Mantui gražino šnelį Tomą.

Gabrielė Šinšaitė

Jurgio Dagilio pieš.

Sustabdyk akimirką!

Momentinės fotografijos dirbtuvės

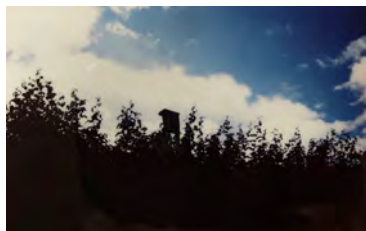
Šių dirbtuvių metu, nešini momentiniais fotoaparatais, vaikai ir jaunuoliai ieškojo įdomių Ringaudų seniūnijos ženklų. Kokie jų akimis pamatyti vietos, kurioje visi gyvename, akcentai? Kas labiausiai krenta akis? Kas kartojasi kadruose?

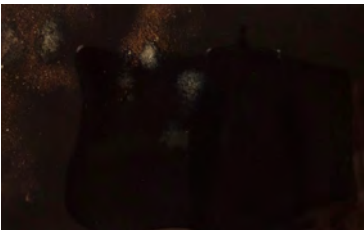
Dirbtuvių dalyviai: Agnė Garlaitė, Augustas Sarapinas, Gabija Garlaitė, Goda Juknevičiūtė, Liepa B., Margarita Mėlinytė, Milda Černytė ir kt.

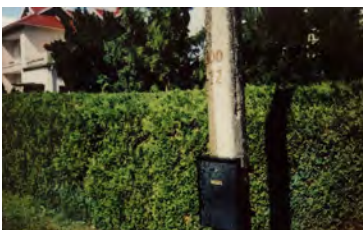
Už suteiktą galimybę naudotis momentiniais fotoaparatais, už konsultacijos dirbtuvių metu dėkojame fotografui Raimondui Pužui (Ringaudai).

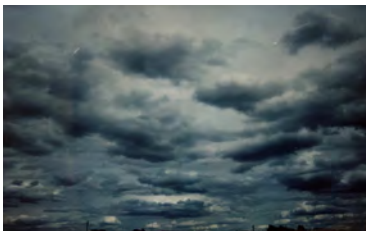

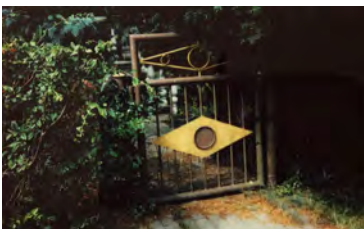

O čia - laisva vieta Tavo kūrybai!

Padėka

Nuo idėjos iki jos vartimo kūnu kelias, ypač pradžioje, visada atrodo labai ilgas ir sudėtingas. Bet užtenka žengti pirmąją žingsnį, pakviesti į pagalbą sutiktus pakeleivius, ir net nepajunti, kaip tą kelią nukeliavai, kaip idėja vartu kažkuo be galo vertingu. Ir ne tik apčiuopiamu, bendros kūrybos kupinu almanachu, kurią laikote rankose, bet ir sustiprėjusiu bendrystės jausmu.

Ačiū visiems, kurie patikėjo, prisijungė, padėjo, paėjęo kartu, kurie kartu su mumis džiaugiasi!

Kad gimtų šis almanachas, prisidėjo ne tik menininkai, kūrėjai, juos burianti „Ringaudai (Kaunas2022 Šiuolaikinė Seniūnija)“ komanda, dirbtuvėse dalyvavę seniūnijos gyventojai ir kaimynai, bet ir daugybė už kadro likusių talkininkų. Susipažinkite su jais!

Kauno rajono Ežerėlio
kultūros centro Ringaudų
laisvalaikio salė

Ringaudų biblioteka

Kauno Tvirtovės I Fortas

Ringaudų seniūnija

Ringaudų pradinė mokykla

Ringaudų jaunimas